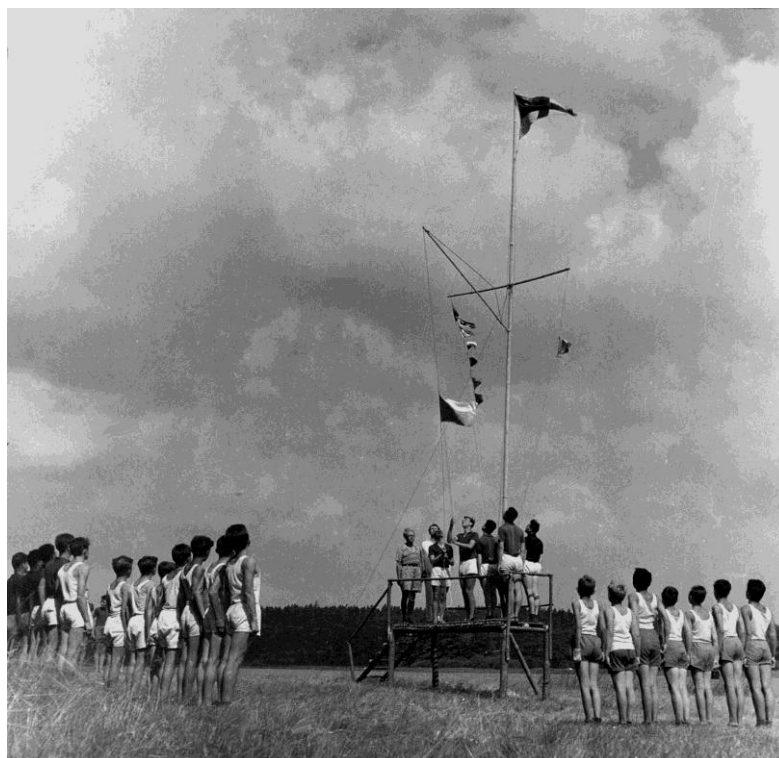

2013

č. 5

100 let Pětky
(Tábor na rybníku Holná, 1956)

Pozvánka

Skočila zimní sezóna a přesouváme se z Přírodovědného klubu do přírody. Sejdeme se ve středu 5. června u Jakuba v Dobřichovicích. Hromadný odjezd ze Smíchovského nádraží v 16:28. Jinak individuálně jak kdo chce. (V případě neznalosti cesty volej Jakuba: 736223405)

Zápis z květnové schůzky

Sešli jsme se v téměř v rodinném balení: **Bobánek, Pacík, Zub, Cancidlo, Přemík, Jakub a Pegas**.

Omluvili se: **Pulec** (Omlouvám se na prvního máje, musím do průvodu, ale v Lucce v Itálii. Současně podávám žádost o omluvu také na první středu v červnu, to jsem na Sicilii. Budu kompenzovat to vaše lenošení na Svátek práce.), **Chingo** (nestíhá), **Hakim** (zase jednou v Mnichově), **Mahu** (opět služební cesta).

V úzkém kroužku jsme si pěkně zdrbli řadu těch co místo schůzky se šli asi líbat na Petřín. Pak jsme probrali problémy s počítači, nákupy u Vietnamců, přestěhování Pegasa a zavzpomínali jsme na Loulína. Pegas přidal zábavnou historku, jak dostal na technice příkaz ke zlikvidování lahve sodíku, což s kamarádem provedli tak, že lahev hodili z mostu do Vltavy. Následný výbuch pozorovaly davu lidí, zatím co oba likvidátoři prchali z místa činu. Když se za nějakou dobu vraceli, tak na mostě bylo stále plno lidí, kteří pozorovali záhadná světélka, která na hladině ještě pořád plavala. Další likvidace nebezpečného radioaktivního odpadu proběhla tak, že pytel s tímto odpadem Pegas tajně svrhnul opět do řeky. Tam byl ovšem starý rybář, který rychle k plovoucímu pytli přivesloval a volal na Peggyho: „Mladý pane, počkaj na mě, už to lovím a za chvíli vám to přivezu“. Kam to přivezl, a co se s pytlím stalo, se už prchající Pegas nedozvěděl (trestní odpovědnost v obou případech je již dávno promlčena). A poslední akcí Pegase bylo to, že přijímal polibky a obdivné pohledy od davu skautek všech věků, které k němu během vernisáže na Kampě přicházely, což žárlivě pozoroval Cancidlo. Večer pak Pegas telefonoval Pacíkovi, aby Cancidlovi vyřídil, že co Cancidlo z vernisáže odešel, tak k Pegasovi přišlo ještě osm holek. Jak se Cancidlo na toto oznámení tvářil nebylo v telefonu vidět. Na konci schůzky se probíraly Bobánkovy ztráty bágla a několika mobilů a nabádali jsme ho, aby si dával pozor na bačkorky, rukavičky a kulíška. S tím jsme se rozjeli do svých domovů.

Vtipy

Automobilista po čtyřech hodinách strávených ve frontě na dopravním inspektorátu a jednáním s otrávenými úředníky se vytočen vydal do supermarketu koupit synkovi baseballovou pátku. U pultu se ho prodavačka ptá: „Budete platit kreditkou nebo hotově?“

Automobilista nerudně a zvýšeným hlasem: „Hotově!“

Pak si uvědomí, že ta prodavačka si nezaslouží takové chování, a vysvětluje: „Promiňte, jsem naštvaný, protože jsem strávil celé dopoledne na dopravním inspektorátu...“

"Nic se nestalo... Chcete tu pátku zabalit, nebo se tam ještě vracíte?"

Khón jde Ječnou ulicí a z okna kouká Sára Munelesová a vola na něj:

„Pane Khón, zajdou ke mně na kafe.“

„Saro, už jsem měl.“

„Tak zajdou jen tak.“

„Už jsem taky měl.“

Dvě blond'até kamarádky:

"Muž mi dal kreditku, tak jdeme nakupovat."

"A PIN dal??"

"Nepindal.“

Question: What is the truest definition of Globalization?

Answer: Princess Diana's death.

Question: How come?

Answer: An English Princess with an Egyptian boyfriend crashes in a French tunnel, riding in a German car with a Dutch engine, driven by a Belgian who was drunk on Scottish whisky, followed closely by Italian Paparazzi, on Japanese motorcycles, treated by an American doctor, using Brazilian medicines.

This is sent to you by a Canadian, using American Bill Gates' technology, and you're probably reading this on your computer, that uses Taiwanese chips, and a Korean monitor, assembled by Bangladeshi workers in a Singapore plant, transported by Indian truck drivers, hijacked by Indonesians, unloaded by Sicilian longshoremen, and trucked to you by Mexican illegals.....

That, my friends, is Globalization !

**Setkání Pětkařů a jejich přátel k 100 letému výročí založení oddílu
(Foto: Smeták, Přemík, Snídek, Yško, Plavec a Chingo)**

**Je nás hodně, ale na fotografii ne všichni. Sešlo se nás přes 400
(včetně dětí, které teprve do oddílu směřují)**

Fotografové: Snídek et al.

Povel k nástupu dali: Pešek, Miriam. Dorka, Hakim, Chingo a Peli

Část nastoupené posádky

Hlavní organizátoři setkání: **Dorka** a **Hekloš**

Prvostředečníci zleva: **Styda, Pacík, Smeták, Yško, Zbyněk, Bob, Cacidlo, Pegas, Chingo, Přemík, Floriánek, Jakub, Bobánek, Plavec, Čamča**. Na fotografii chybí účastníci se **Loulínek, Mahu, Foki, Batul**, a za **Boju** zastupující **Zuzana**

Pokecali jsme si: **Floriánek, Cacidlo, Pacík, Plavec, Přemík, Jakub, Styda**

Jsme ze všech koutů Země: **Bob** (Žižkov), **Floriánek** (Kalifornie), **Plavec** (Toronto), **Foki** (Zbraslav)

Zleva: **Floriánek**, **Batul**, **Cancidlo** a **Bóju** z Kanady zastoupila **Zuzana**....

... a jak je vidět, někteří ji na setkání viděli raději než **Bóju** (vlevo **Loulínek**)

Po delším čase spolu: **Loulínek** a **Bob**

Jeden z mnoha fotografiů: **Smeták s Janou**

Moderátoři programu: **Dorka, Peli, Pešek, Káča** (Michala Rocmanová, náčelnice z ústředí Junáka),
v pozadí **Miriam**

Registrace: **Stifa, Timbo, Miriam, Foki...**

...a senior oddílu **Bob Klika** a také **Styda**

Vzorná organizace setkání: zleva Čiko, Yrvel, Mufa, Timbo a Miriam

Zleva dobře rozeznatelné: Čiko, Mufa, Rúth, Timbo a Stífa

Zleva: **Pája** (z jiného oddílu), **Miriam, Pelí**, zády **Freja**, v pozadí **Hakim, Reyp** a s mikrofonem **Pešek**

Promítání oddílových filmů; slovem provázel **Reyp**

Další fotografie ze setkání jsou na adrese <http://reyp.rajce.idnes.cz/Troja - Reyp/>.

Skauting očima tří generací

V malém sále v Městské knihovně jsme ve čtvrtek 16. května diskutovali o časových proměnách v Pětce, skautingu a o Braťkových myšlenkách o vedení oddílu. Z publika jsme vyslechli diskusní příspěvek Oty Lejského, vedoucího TISu, o záchraně huculských koní jako příklad toho, že mají být skauti vedeni ke službě společnosti a že mají mít nějakou vizi svého „poslání“. Pak následovala možná moc dlouhá a ne příliš přesvědčivá přednáška o šikaně ve skautských oddílech a kratší diskuse o rozdílu mezi šikanou a trestem. Tam byl jistě užitečný Cancidlův historický výčet Pětkařských trestů v padesátých letech: Kopanec, pasák, čelíčko a podtažení pod pramkou. Zkrátka, časy se mění. Dnes by to vedlo kormidelníky asi do kriminálu. Z ústředí Junáka k věci dobře mluvili bratr Šípek a Jirka Navrátil. Za nás měl řadu věcných postřehů Luděk. Adámek poznamenala, že souhlasí s tím, aby nebylo povoleno syslení vlastních potravin na táborech a že občasný hlad je dobrý výchovný prostředek. Dobré bylo moderování Reypa, který celý okruh otázek připravil a diskusi vedl.

Rozebrali jsme Braťkovu zásadu pro vůdce: „Postarejte se, aby se vaši chlapci dokázali co nejdříve obejít bez vás!“ a jeho názor na družinovou soustavu: „...můžeme říci, že družinová soustava není jen jedna z metod junácké výchovy, nýbrž že je to soustava jediná.“ To jsou asi principy, které jsou podstatou, proč Pětka funguje už 100 let.

Bohužel jsme se nedostali k hlubší diskusi o dalších tématech, které Reyp připravil: „Chlapecký a dívčí oddíl“ zvláštnosti, propojení, koedukace ano či ne? „Vztah skautské výchovy k praktickému životu“. „Uchování generační soudržnosti v oddíle: malý oddíl – roweři a rangers - oldskauti“ - Braťkův způsob podchycení odrostlých skautů - zkušenosti dnešních Memoriálních, Prvostředečnicků, Klubu přátel Pětky. Vnější okolnosti a jejich dopad na výchovný program. „Zkušenosti s pořádáním táborů“ - místa pro stálá tábořiště, omezené možnosti putovních táborů; jak se tábory provozovaly v první a druhé polovině XX. století – co se změnilo a jak to dělat dneska a „Vize pro další vývoj Pětky i skautského hnutí“.

Dorka nakonec vyslovila přání, aby se ta diskuse dotáhla někdy do konce. Bylo by to zajímavé, protože je velký rozdíl mezi tím, jak jsme činnost v Pětce prožívali my, Prvostředečníci, a jaký je život dnešních malých oddílů. Něco je lepší, něco horší. Pacík nakonec po té diskusi vážných problémů výchovy skautů poznamenal, že by skautská činnost měla být hlavně zábavná, s čímž souhlasil i Jirka Navrátil.

Protože se celý večer natáčel, bude možné zvukový záznam poskytnout, třeba na webu Pětky.

Panel diskuse: **Pacík, Cancidlo, Pešek, Peli, Blecha, Blecha mladší** a její dcera **Káča** zastupující dnešní světlušky. (Foto: Zbyněk)

Ještě návrat k vernisáži na Kampě kamerou Mahua

Plk a se šaržovanými

Šaržovní přední oddíl vlní kapitánovi...

a vlní

Publikovaný obědík z lodem 1942

Na zájezdě: janiška zbarovci

Reprezentanti Polky v kanoistice

Diplomy uděloho z nich

Děkuj Šaržovníkům janiškovi v Holandsku 1957

Pluk před odjezdem na jamboree do Holandska

Člci v Holandsku

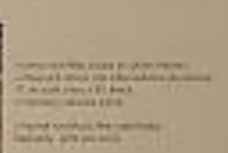

AHOJ SLAVOJ aneb Zlatá sedesata

Finom puhatyák az ócska felújításról. 1914. szeptember 12-én.
 Kádárkötő, Székely Mihály Csakmó Tuzsóló, 1914. szeptember 12-én.
 Választás felvétel a tanácsban. 1914. szeptember 12-én.
 Működés felvétel a tanácsban. 1914. szeptember 12-én.
 Működés felvétel a tanácsban. 1914. szeptember 12-én.
 Működés felvétel a tanácsban. 1914. szeptember 12-én.
 Működés felvétel a tanácsban. 1914. szeptember 12-én.

1914. szeptember 12-én. A tanács felvétel a tanácsban.

Vzpomínky

Tři oddílové nástupy (Vzpomínka na **Brat'ku**)

Bob 2011

Nástup 1.

Píše se rok 1957. Je to rok mého prvního letního tábora v oddíle žactva a dorostu jachetního oddílu Praha (zástupný název pro 5. oddíl vodních skatů). Pořádá se na přehradě Souš v podhůří Jizerských hor. Poznávám rytmus táborového života, který se opakuje od samotných počátků skautingu, sahající do dob první republiky. Stavíme podsady, budujeme kuchyň, jídelnu, latriny, táborový kruh, lodní můstek se stožárem. Ten je napodobením lodních stěžňů s příčným ráhnem pro oddílové vlaječky a vlajkou oddílu a vratiráhnem pro státní vlajku, která se bude vztyčovat každý den. Třetí den jsme hotovi. Ozývá se třikrát krátké zahvízdnutí, které je znamením nástupu. Vybíháme od našich stanů, v slavnostním úboru a poprvé se stavíme na strany čtverce nově zřízeného stanoviště před stožárem a lodním můstkem. Pod ním již stojí přístavní (jsou starší, zkušení a my k nim vzhlížíme s úctou). Velí pozor, začnou pískat a zvonit na lodní zvonec. Přichází kapitán Švígo a zakladatel našeho oddílu Brat'ka. Oba v námořnických uniformách, ale jinak každý zcela jiný. Švígo urostlý, ramenatý, svalnatý, atletický, ani kilo navíc. Brat'ka spíše menší, nenápadný, mírně nahrbený, má brýle, spíše jako stavitel lodí, který její kormidlování svěřil jiným. A ono tomu tak asi je! Nikdo nepochybuje o jeho díle, jehož projevem je i dnešní nástup. Zkrátka jsem součástí určitého ceremoniálu, parádiček, zevně projevované kázně, poslušnosti, tak, jak jsem si vždy představoval, že patří k námořnictvu. A my jsme přece vodní skauti. Brat'ka k nám promlouvá. Děkuje nám, že jsme dokončili stavbu tábora a nyní nás již čeká jen bohatý a zajímavý program. Jsem nadšený. Splnily se mi tajné sny zrozené z knih Foglara, Nováka, Maye, Londona, Seetona. Za těch pár měsíců jsem však poznal i negativa života v klubu. Za nejzřetelnější jsem vždy považoval určité elitářství jejich členů. Mezi tzv. „kofry“ jsem nikdy nepatřil. Asi jsem nikdy nebyl první, nehrál jsem výborně softbal, špičkově nelyžoval, skvěle neplaval, nevynikal v uzlování, morseovku znal jen průměrně, nebyl jsem ani vtipný ani výmluvný. Přesto se na mě obrací Brat'ka. Na kluka, kterého sotva zná. „Kofří“ poslouchají a on hovoří o mých kruzích pod očima jako důsledku vyčerpávající práce. Těch několik vět se vrývá do mé mysli a já na ně pravděpodobně nikdy nezapomenu.

Nástup 2.

Jsme asi v jedné třetině táborového běhu. Zatím máme krásné počasí. Abychom alespoň trochu zabránili rozpínavosti tzv. mastňáků, vyvěsili jsme v okolí tábora výstražné cedulky o žlutence v táboře. Dnešní nástup je zase ve znamení počínajícího letního slunečného dne. Stojíme na nástupišti a ranní ceremoniál se opakuje. Po schůdkách můstku pod lodním stěžněm stoupají kapitán Švígo a Brat'ka. Nejprve hovoří kapitán Švígo. Dovídáme se o programu dnešního dne. Nevím přesně, co nás čeká, vše poznávám poprvé a moc se těším. Pak se ke slovu dostává Brat'ka. Přeje nám pěkný den, ale současně nás varuje. „Blíží se bouřka. Přejde velmi brzo. Tak do čtvrt hodiny.“ Je bezvětří, obloha je zcela bez mráčků, jako vymetená. Nikde žádné barometry, termografy, hydrografy, žádné depeše vzdálených meteorologů, ale ani rosnička v láhvi. Jaká je teplota, tlak, vlhkost vzduchu? Jen ten sporý pán, kterého si sice velmi vážím, ale odmítám mu věřit tu úplně nelogickou a absurdní předpověď. Rozcházíme se a já se převlékám do pracovního obleku. Právě přetahuji tričko přes hlavu, když slyším zahřmění. V 10 minutách se nebe zatáhne a spustí se hustý déšť.

Nástup 3.

Bouřka není jen tak obyčejná. Odstartuje deštivé období, které nekončí ani po dvou ani po pěti dnech. Nastává období dešťů. Název Souš je skutečným výsměchem letošního roku. Již nemám ani jednu věc suchou. Před týdnem na chvíli přestalo pršet a my jsme sušili jako vzteklí. Ale zbytečně. Pouze se změnil promočený oděv na svršky vlhké. Navíc jsou zatuchlé a zapáchající od mocného kouře, málo mocného ohně. Po několika hodinách znovu trvalý a beznadějný déšť. Naším stanem teče dnes

regulerní potok, který plně ignoruje odvodné stružky kolem podsady. Na stanovišti stojíme již ve stojaté vodě, která nám sahá nad kotníky a u lodního můstku je to ještě horší. Kapitán se pročochává ke schůdkům. Již po nich stoupá a hladinu rozlitého jezera nechává někde dole. Stále přší. Oznamuje nám: „Situaci musíme hodnotit jako kritickou a naděje na zlepšení je nulová. Nezbyvá nám, než si přiznat, že počasí nás přemohlo a my musíme tábor předčasně ukončit.“ Velí rozchod a nakonec jsou to oni, kteří sestupují z lodního můstku a odcházejí z nástupového prostranství až po nás. Je to pro mě silný zážitek, plný emocí. Loď se potápí, kapitán ji opouští jako poslední. Na nás je, abychom si přiznali porážku, ale nikoliv, abychom se vzdali. Dokážeme to? Jde o prohru nebo vítězství?

Runina

Selim, 2013

Runina je poslední obec v severovýchodním výběžku bývalého Československa. Kousek na sever nad obcí, pod hraničním česko-polským hřebenem, pod lesem, kterým protéká nádherná bystřina, bylo vybráno místo na „suchý“ tábor. Toto místo bylo třeba potvrdit, vyjednat od místních úřadů povolení, zajistit zásobování... Pověřeni byli **Barnabáš** a já. Onoho roku se konal jeden z prodloužených víkendů okolo 1. máje, my byli studenti, mohli jsme si navíc den dva přidat. Cestou do Runiny jsme měli za úkol, pro všechny případy, letmo prozkoumat okolí Morského oka v pohoří Vihorlat. Místo nádherné, ale k táboření zcela nevhodné. Pokračovali jsme v cestě, do krajiny jsme se vydali několik kilometrů před Runinou. Počasí krásné, krajina neuvěřitelná, březové a bukové pralesy, zvlněné planiny s čerstvou jarní trávou jak koberec a s množstvím různě velkých jalovců. Došli jsme nad Runinu, našli správné místo, bagáž schovali v křoví a zcela vyčerpaní a hladoví odešli „nalehko“ do vesnice. Vesnici vévodila klasická bolševická pravouhlá stavba, v polovině baráku hospoda, v polovině obchod se smíšeným zbožím. Byl právě 1. máj, tak deset dopoledne, hospoda otevřena. Vstupem do hospody s dvojjazyčným nápisem začíná skutečný příběh...

Do hospody jsme zdolali pár schodů. Interiér lokálu byl stejný jako v mnoha podobných hospodách od Aše po Čiernou při Čope. Ty samé židle, ty samé umakartové stolky, stejné sklenice, stejná pípa, stejných pár dopoledních upatlaných zarostlých hlučných chlapů. První rozdíl, mluvili mezi sebou nám naprosto nesrozumitelným jazykem. Druhý rozdíl, z pípy teklo pivo do pozinkovaného klasického desetilitrového kýblu, třetí rozdíl, za tekoucí pípou nestál hospodský. Náš příchod vzbudil v první chvíli zanedbatelnou pozornost, usedli jsme k prázdnému stolku, nic se nedělo, chlapi pokračovali v hlučném hovoru, pivo klidně teklo dál, nás si nikdo nevšímal. Po chvíli se v lokále objevil chlapec neurčitého věku s dalším kýblem, tentokrát prázdným. Od jednoho stolku vstal konečně hospodský, vyměnil poloplný kýbl za prázdný, natočil dvě piva pro nás, opět usedl, chlapec s poloplným kýblem odešel. Napili jsme se s chutí a náš hlad zesílil. Po další chvíli si k nám přisedl chlap, vypadal z těch přítomných nejnepříjemněji, pozdravil, podal nám ruku a čistou a jasnou slovenštinou se nás zeptal, co nás do Runiny přivádí. Sdělili jsme účel naší cesty a přidali otázku, nebylo-li by v hospodě něco k jídlu. Tak to ho přimělo k smíchu, naše naděje poněkud poklesla. Řekl, že naše starosti s táborem můžeme ihned zapomenout, že jeho bratr pracuje v okolí jako šéflesník, s ním že to vyřídí, se starostou (tehdy předsedou MNV) musíme už sami. Dostali jsme jméno a adresu, máme se odvolat, problém to nebude. O jídle stále ani slovo. Párkrát jsme si tedy připili, pak pana Karcabu napadlo, že jsme se ptali na jídlo, tak abychom vstali a šli s ním, nedopitá piva sebou. Vyšli jsme z lokálu na chodbu, pan Karcaba odemkl mříž naproti nám, odemkl dveře za mříží, rozsvítil a my se ocitli v místním krámu, přímo ve skladu. A co si tedy dáme? Než jsme se zmohli na odpověď, vybalil z krabice nový plynový vařič, vybalil novou pánev, z veliké lednice vyndal vajíčka, špek a chleba, vybalil nový nůž, nové prkénko, nakrájel slaninu a už to jelo. Než bylo jídlo hotové, stihnul přes chodbu dojít pro další tři piva, naservíroval jídlo pro všechny tři na nové talíře, přihodil nové příbory a ubrousky, jen sůl a pepř donesl ještě z hospody. Vše bylo úhledně připraveno na nějaké bedně s pračkou či novou ledničkou, posadil nás, sáhl do regálu, uchopil a otevřel novou láhev borovičky... Jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli... Doslova...

Náležitě nás poučil o všech místních zvyklostech, po telefonu smluvil schůzku s bratrem na další den, za starostou abychom dnes nechodili, bude pít od rána jako všichni v obci, totiž, to už byla vlastně Ukrajina, kde se na 1. máje slavily Velikonoce. Také proto ten bohorovný klid a pohostinnost... Čas utíkal, my seděli v družné zábavě hodinu za hodinou, pili jedno pivo za druhým a prokládali

borovičkou, pan krámský Karcaba z nás měl velikou radost, občas přivedl nějakého kamaráda z lokálu, ukazoval nás jako opice, bohužel, s nadcházejícím soumrakem jsme trochu jako opice asi vypadali, ve skladu byl příjemný chládek a my tehdy s alkoholem měli zkušenosti zcela mizivé... Pan Karcaba se ukázal jako velmi rozumný člověk, nenápadně kontroloval náš stav a během odpoledne nás pomaloučku a polehoučku přikrmoval nakrájeným salámem, klobásou, sýrem a okurčičkami, vše nové a čerstvé z místních skladových zdrojů. Jako vrchol prozíravosti oceňuji jeho nezlomnou vůli nás nepustit zpět do lokálu, o to jsme se jako „slušňáci“ párkrát pokusili... Prostě to nedovolil a hotovo. Věděl proč, jak se záhy ukáže... Naplnil se čas, trochu se setmělo, hezky jsme poděkovali, pomoc při úklidu byla velkoryse odmítnuta, a vydali jsme se na zpáteční cestu. Po pár krocích jsme začali cítit sílu v žilách a rozhodli se, že se před opravdovým návratem ještě podíváme, kde pan předseda bydlí. Domek jsme našli, dokonce i pana předsedu, přesně ve výše popsaném stavu, domluvili schůzku na další den a hurá na sever do spacáků... Cestou jsme šli kolem jednoho z domků, všechna okna otevřena, všechny dveře dokořán, v celém domku rozsvíceno. My mladí a v tu chvíli i silní jsme nerozvážně nahlédli do otevřeného okna v přízemí. Obývací plný mladých lidí ve „správné“ náladě, prostě ten den slavili svatbu. Doslova nás vtáhli dovnitř, začali nás hostit, vyptávat se odkud jsme atd. atd. A opět přípitek za přípitkem, opět borovička... Nakonec jsme svatebčanům vyprávěli jak se v Praze jezdí tramvají. A začali se se svatebčany loučit. Velká chyba, rozparádnému ženichovi se náš plánovaný odchod vůbec nelíbil, vůbec, začal být dost agresivní, najednou vytáhl nůž a sápal se na nás. Kamarádi ho včas odchytili, jeden z nich nás přistrčil k otevřenému oknu, zavelel „oknem ven a rychle, je to idiot, mohl by vás klidně i zabít!“ My oknem ven a utíkali jsme pryč. Dopadlo to na poslední chvíli dobře. Ale kam teď? Bylo jasné, že na sever, nahoru nad obec, pod les k bystrině, ale kde ten sever je? A tak tehdy poprvé a zatím naposledy jsme zmobilizovali všechny skautské znalosti hvězd, našli si sever a klopýtali v úplně tmě přes kameny přes kořeny na kýžený sever. Po chvíli hledání jsme našli i bagáž, ulehli a usnuli spánkem spravedlivých a zachráněných...

Následující den, krásný slunečný jarní den, probíhal už v poměrném klidu. Proběhla schůzka s panem šéflesním za přítomnosti jeho krámského bratra, všechny papíry měl připraveny, oba nám přislíbili veškerou pomoc. Zbývalo vyhledat starostu. Vešli jsme do jeho domku, paní předsedová nás hezky uvítala čajem a buchtou, nikam nespěchala, my už ale trochu ano, měli jsme před sebou cestu zpět domů. Nakonec nás zavedla do přilehlého sadu, kde její muž, předseda a starosta, malý mužík s velkým knírem a kulatým břichem spal pod rozkvetlou třešní, klobouk hluboko do čela. Paní starostová svého manžela něžně probudila a on nás přivítal širokým úsměvem. Odebrali jsme se na MNV, opět krabicovitá budova všeho všudy o dvou místnostech, jen s nejnужnějším inventářem. Všemmu vévodil obrovský památeční americký psací stroj, kus vskutku muzejní...

Pohyby starosty odpovídaly průběhu včerejšího dne, zmohl se na zasunutí papíru do stroje, ťuknul dvakrát třikrát, soucitně se na nás usmál, vstal, sedl si na vedlejší židli a řekl – chlapci, napište si to sami, já to jen podepíšu, a napište si co chcete a co potřebujete... Podpis, razítko, úsměvy na rozloučenou, my na autobus, na vlak do Košic a z Košic jak páni letadlem do Prahy. Letenka tehdy stála 210 Kč. Suchý tábor se skutečně na vybraném místě konal v roce 1967 to už je ale jiná kapitola. Hezkou pravdou dodnes zůstává, že místními jsme byli přijati moc dobře, že všechna pomoc slibovaná se stala naplněnou skutečností.

Listárna

Korespondence **Bobánka** se **Selimem** (s jejich svolením)

Ahoj starý jezevče! Začnu jak naznačeno blahopřáním k Velikonocům (jako křesťan křesťanovi). Jako skaut si snad vzpomeneš, že o Velikonocích 15. března 1913 se Bratřka a pár jeho přátel sebrali a začali podle Svojsíka skautovat sa tím nic netušíce zapříčinili letošní sérii oslav. Snad někomu případnou nabubřelé, ale to si, doufám že ne sám, nemyslím. Hned Ti řeknu proč. Věcí zásadní a závažnou je podle mého to, že jsme spolu s Foglarovou Dvojkou jediné dva spolky, co vydržely bez přetržení kontinuity (a že jí rudoši dokázali zpřetrhat skoro všude) celé století. Znalosti, dovednosti, tradice, dobré i špatné zkušenosti - všechno se nějak ukládá do kolektivní paměti. Skautů a skautek je dneska v ČR asi 45 000,

jen v Praze je registrováno více než 5000 členů v asi 230 oddílech a střediscích (vodních jsou jen 3 přístavy). Ale radí jim sbírka kmetů (to jsme dneska i my) a většina mladých oldskautů, roverů a vedoucích mohou být rádi, že cosi vstřebali v letech 1968 až 1970 nebo stále víc jich (čas běží) až po roce 1989. Tímhle vyčerpávajícím (seš dost vyčerpán?) výkladem chci doložit, že námi nahromážděné znalosti mohou (ale taky nemusí) prospět napřed nejaktivnějším pražským oddílům (totiž těm co navštíví naše akce: výstavu na Kampě a v Městské knihovně a doprovodné programy v malém sále Městské knihovny vždy od 19 hod. 16., 23. a 30. května - čtvrtky). Našimi partnery ve shánění publika jsou tedy hoši z Městské rady Junáka. Je domluveno, že osloví touto nabídkou všechny pražské oddíly s tím, že akce mají být přínosné pro stávající vedoucí oddílů event. "korunní prince a princezny", totiž jejich zástupce a budoucí vedoucí. Připojí poznámku, že kapacita sálu je 100 míst a tedy je záhodno potvrdit předem účast - kdo dřív přijde, ten dřív mele. Zevrubně Tě informuji, neboť figuruješ jak při otevření Kamy, ale i v té poslední sešlosti 30.5. Pro všechny 3 besedy, nemluvě o Kampě a Tróji platí, že publikum je předem na naší straně. A to je dobře. A teď zajímavý postřeh, jen zdánlivě s oslavami nesouvisející. Když si vezmeš lidi, co znáš z naší party, jejich občanská povolání, zarazí Tě malý výskyt múzického nebo i humanitního zaměření. Dále jsme nikdy veřejně nediskutovali veledůležitý "duchovní rozměr" celé naší výchovy. Každý, kdo se hlouběji zajímá o problematiku skautování, k němu dřív nebo později dojde. Vždyť dneska táborí kdekdo, na pramicích, kanojích atd. kdekdo haraje softbólem a nevímco jak bysmet. Co tedy odlišuje nás od těch táborníků, kanoistů apod.? Je to banální zjištění, ale spouště lidí kupodivu nenapadá (nezamýšlejí se). Je to hlavně a jedině onen těžko definovatelný "duchovní rozměr". My byli tak důkladně utajeni, že jsme ani neskládali, natož obnovovali slib a nikdo nevybízel k požadavku aspoň jednoho dobrého skutku denně. Ale vzpomeneš si se mnou, že **Švígo** tyhle věci akcentoval svým desaterem (viz sborník 1996) a výzvami ke "geistu". Dobré bylo, jak ve stejném sborníku píše Radim "**Dim**" Palouš, že se etika bez kecání odehrávala v samotném oddílovém životě. Mimochodem, někteří autoři razí název "občanské náboženství". Tak či onak, pěstoval se a pěstuje altruismus a v téhle vlčí době děsivého konzumerismu a mravního vaku vznešeně nazývaného postmodernismus (navrch huj, vespod fuj) nanejvýš! potřebný. Teď už jsem ale vyčerpán nikoli téma, ale Tebe, svého jediného čtenáře. Snad mě omlouvá tahle mrazivá Květná neděle. Na odpověď se těším

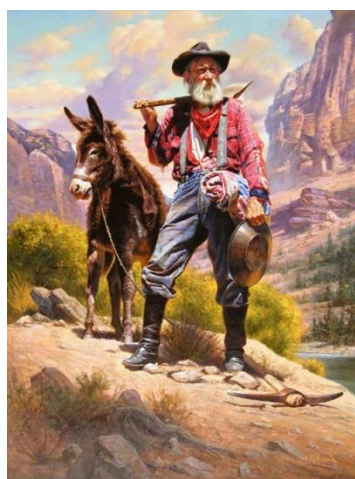
Boby

Milý **Bobánku!** Tvůj elaborát jsem přečetl několikrát, je to úctyhodný výkon a nabízí řadu témat k zamyšlení. Samozřejmě, že nevím, že skautování tedy začalo 15. března 1913. Já, na rozdíl od mnohých, jak jsem zjistil později a zjišťuji dodnes, jsem o skautování neměl ponětí, i když jsem v oddíle už byl. Byl jsem náplava z ulice, dovedl mě do oddílu **Čamča** jako svého školního spolužáka. Doma jsme se snažili zásluhou rodičů žít křesťansky, ale naši nikdy nemluvili o politice a s ní a s režimem souvisejících záležitostech, tedy ani o skautingu. Příčiněním **Čamčovým** jsem se tedy dostal do společenství, kde se doma pěstovaný křesťanský způsob života pěstoval a rozvíjel v praxi, to se mi líbilo, toho jsem si velmi vážil a dál nebylo v tu chvíli proč přemýšlet. Navíc, v oddíle se skautská terminologie z bezpečnostních důvodů zásadně nepoužívala, takže jsem vlastně ani nevěděl, kde jsem. Teprve později, časem, mi občas někdo půjčil nějaké skautské časopisy. Čtení zajímavé, ale nereálný svět. Pár knížek od Foglara, to už bylo lepší, ale opět svět nereálný, nijak jsem tomu nepropadl. Z té literatury bylo dost reálného v oddílovém životě, to mi stačilo, dál jsem nepátral. V té době jsem netušil, že jednou budu sám oddíl vést, že budu vskutku studovat Setona, Svojsíka, Powella a Thoreaua a řadu dalších zachovalých příruček vskutku skautských. V mém životě se objevily další skautské postavy, ještě v té době reálné (např. manželé Bursíkovi, konec konců bydleli na Hřebenkách přes ulici). Bylo jasné a potěšující, že oddíl fungoval jako nějaká mravní oáza, pocit, že jsme poněkud nad „ulicí“ byl uspokojivý, k tomu sportovní stránka, která ovšem nepřevažovala, všechno dobré. Časem se připojilo povědomí jiných bývalých či přeživších oddílů, popravdě, to mě také nijak nebralo. Při občasných setkáních s reprezentanty těch „druhých“ jsem se všiml jakési (jejich) nostalgie po vnějších znacích junáctví, to už mě nebralo vůbec, nebere mě to dodnes, neochotně to respektuji, nic víc. Moc jsem si vážil oddílové střízlivosti v tomto směru, nejsem křesťanem jen když mám ornát... Tvé „banální zjištění“ onoho těžko definovatelného „duchovního rozměru“ je zcela na místě. **Švígovy** snahy o „geist“, **Dimova** definice, že se etika bez kecání odehrává v samotném oddílovém životě, to je přesné.

Dodat lze jen to, že je to všechno požadavek biblického „Desatera“, které ostatně dodnes překonáno nebylo. Tyto hodnoty pěstovat a vnášet do okolí je samozřejmě potřebné a nutné kdykoliv a kdekoliv. Zmiňuješ se o „malém výskytu múzického nebo humanitního zaměření“ a o „nediskutování o duchovním rozměru“. To první je asi věc statistiky, kněze vzešlého z oddílu vskutku žádného neznám, to druhé – no, v době **Švígova** „pontifikátu“ jsme si to chvílemi užívali až dost, myslím, že není třeba moc mluvit, spíše eticky jednat. A vytáhnout v pravou chvíli pár starých Řeků a jejich definice etiky, mravnosti, morálky, slušnosti, ctností, svědomí, moudrosti, uměřenosti, spravedlnosti, statečnosti atd. atd ... Dál si to každý přebere sám, pokud chce. Tak. Jsme tvorové myslící a stále a pořád se ptáme po příčinách. Dětské notorické „proč“ je v každém z nás. Jedna rada, kterou rád předám dál: „Vyhledávejte spravedlivé a pobývejte s nimi a ve všem ostatním se řiďte zdravým rozumem“. Howgh! **Selim**

Ahoj, kromě pozdravů posílám gratulaci ke zdařilé akci 100Y555. Těšilo mně potkat tolik starých přátel pohromadě. Měl jsem sice sebou foťák, ale neudělal ani jedinou fotku - asi kvůli intenzivním rozhovorům. Doufám, že ostatní pilní fotografové dají něco na webovou stránku Pětky, kam mám z Mnichova přístup. Příkládám jen svoji fotku při zápisu do knihy na výstavě

Čamča

Povídka s poučením

Starý zlatokop, vedoucí starou, unavenou nákladní mulu, se dovedl do městečka El Indio, Texas. Starý muž si to namířil přímo do jediného hostince v městečku, aby si zvlažil vyprahlé hrdlo. Přišel k salonu a uvázal svou starou mulu ke kládě před hostincem. Jak tam tak stál a setřepával alespoň část prachu z tváře a svého oděvu, vyšel z hostince mladý pistolník s lahví whisky v jedné a s pistolí v druhé ruce.

Zrak mladého pistolníka spočinul na starém muži, rozesmál se a řekl: "Hej staříku, umíš tancovat?"

Starý muž se podíval na pistolníka a řekl: "Ne synu, já netancuji ... a nikdy jsem po tanci netoužil."
Kolem se shromáždil dav. Pistolník se ušklíbl a řekl: "Tak dobrá, ty starý blázne, teď si ale zatancuješ!" a začal střílet pod starcovy nohy.

Starý zlatokop, protože nechtěl, aby mu ustřelil prsty u nohou, začal poskakovat jako blecha na horké pánvi.

Všichni kolem se začali smát. Když mladý pistolník vystřelil poslední kulku, stále se ještě směje, dal pistoli do pouzdra, otočil se a zamířil zpět do hostince. Starý muž se obrátil ke své mule, vytáhl dvouhlavňovou brokovnici a natáhl obě závěrky. Hlasitá cvaknutí se jasně nesla pouštním vzduchem. Dav se okamžitě přestal smát. Mladý pistolník ten zvuk také uslyšel a pomalu se obrátil. Ticho bylo ohlušující. Dav pozoroval, jak mladý pistolník hledí na staříka a do velkých otvorů v hlavních jeho dvojky.

Puška se nezachvěla v mužových rukách, když tiše řekl: "Synu, už jsi někdy líbal zadek muly?"
Pistolník těžce polknul a řekl: "Ne pane ... ale ... ale vždy jsem po tom toužil."

Z tohoto příběhu plyne několik ponaučení:

- * Nikdy nebuď arogantní.
- * Neplýtvej municí.
- * Whisky způsobuje, že si myslíš, že jsi chytřejší, než ve skutečnosti jsi.
- * Vždy se ujisti, že víš, kdo kontroluje situaci.
- * A nakonec, nezahrávej si se starými lidmi: nezestárli proto, že by byli hloupí.

Miluji příběhy s dobrým koncem. Ty ne?

Pulec

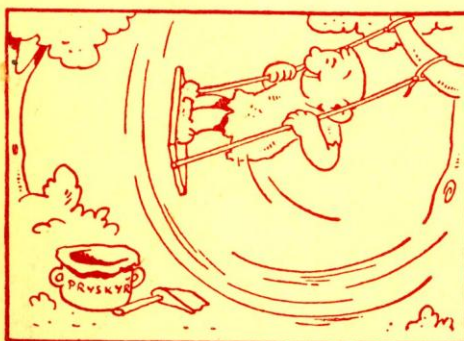
NA HOUPAČCE

Věna chce mít novou hračku,
hned si vzpomněl na houpačku.

Na strom si ji zavěsil,
už se prvně odstrčil.

Houpy hou a houpy hou,
dává sílu do nohou —

houpy hou — a potom ryc,
z provázku už není nic.

Věna letí, nemá křídla,
bum bác spadl do lepidla.

To je lep, ta pryskyřice,
táhni, Tyldo, ještě více.

HOROLEZEC

Véna zahléd na obzoru
vysokou a příkrou horu:

Podívejme, že bych dnes
na ten kopec nevylez?

Chytím se za borovičku,
vyšplhám tam za chvíličku.

Pomóc! Pomóc! Vezeme se!
Ten stromek mě neunese!

Tenhle pád už bude krátký,
Kuk se loučí se zvířátky.

Ještě štěstí, že pan čáp
za kožíšek Věnu chňap.

Těšte se na příští pokračování